

С. — Да, да. Но, извинете, не можемъ да вървимъ къмъ щаба.

З. — А къде?

С. — До часовитъ, които ви бѣха спрѣли и които ви доведоха.

З. — Защо? Азъ назадъ нѣма да се върна.

С. — Но... вървете, моля ви се. Трѣбва да се върнете. Такова е сега положението, което току-що ми обясни войникътъ. Иначе и азъ съмъ изгубенъ.

З. — Защо?

С. — Войникътъ ми съобщи, че ей-сега ще дойде насамъ господинъ полковникътъ отъ щаба за нѣкаква провѣрка. А той е много строгъ и кой знае какво ще направи съ мене, щомъ види, че съмъ ви пропусналъ до тукъ.

З. — За мене е още по-добре. Ще мога да се представя веднага на господинъ полковника.

С. — Не, не. Ще се съгласите съ мене. Ще отидемъ до поста, гдето ще ви оставя, а следъ като господинъ полковникътъ си направи провѣрката и си отиде, пакъ ще дойда да ви взема и да ви заведа въ щаба. Вървайте ме.

З. — Не. Азъ ви казвамъ, че назадъ нѣма да се върна и почвамъ да се съмнявамъ въ желанието ви да ми услужите.

С. — Моля, защо говорите тъй!

З. — Защото настоявате да се върна, което азъ не мога да сторя.

С. — Смутено: — Но... какъ да ви кажа? Господинъ полковникътъ нѣма да е самъ, а съ войници.

З. — Какви войници?

С. — Войници, които... но моля ви се, не ме питайте.

З. Гледа го. — Защо не кажете? Отъ какво се боите?

С. — Ще разстрелватъ трима осждени на смъртъ. Тѣзи гробове сж приготвени за тѣхъ. Моля ви се, тръгвайте съ мене. — Хваща го.

З. — Дърпа се. — Не, нѣма да се подчиня. Азъ ще чакамъ тукъ господинъ полковника.

С. — Вие трѣбва да ме слушате, защото това, което ще дочакате, съвсемъ нѣма да ви е приятно.